

Ota vastaan tämä puhdas veri (yksinpeli)

Post by hitodama on Oct 16, 2007, 22:11

// Miradan ensimmäinen uhraus Herralleen, paikkana Djalan lehtimetsä. Koska Tartaroksen kapinaporukalla ei vielä ole sen kummempaa nimeä, kutsun heitä tässä Uudistajiksi. //

Oli kulunut jo viikon verran siitä, kun Sanguinaria Mirada oli tavannut Misery Mustan myrskyisässä metsässä. Vielä kauemman aikaa oli siitä, kun naaraan eteen oli sattunut puolisuus Tartaros, joka oli taistelun päätteeksi saanut koiran liittymään joukkoihinsa. Liittymään Lahkoon. Mirada oli nyt Herran palvelija, mistä hän ei tosin ollut lainkaan pahoillaan. Jo vuoden päivät hän olikin ehtinyt etsiä arvoistaan Herran palvelijaa, mutta löytänyt hänet sitten ensitöikseen tälle saarelle saavuttuaan.

Niin, Andriaana... Joskus raitaselkää hieman arvelutti, millaiseen paikkaan oikein olikaan asettunut asumaan. Monet olivat saarella eläneet ja kuolleet, ollen enemmän tai vähemmän onnellisia. Nuo tavalliset tallaajat eivät kuitenkaan tienneet, mitä oli tulossa. Jollain tapaa arpikasvo kadehti heitä; he saivat nukkua yönsä ajattelematta tulevia kauheuksia, sitä vuotavan veren määrää, joka Uudistajien olisi määrä vuodattaa.

Ei Mirada pelännyt, ei lainkaa. Vielä koskaan hän ei ollut pelännyt taistelua, ei henkensä menettämistä. Sillä naaras tiesi, että jos hän taistelussa kaatuisi, olisi se yksinomaan hänen omaa syytään. Häviöjä oli heikko. Heikot ansaitsivat kuolla. Ei hän myöskään surrut uhreja, kuolevia väärinajatteli joita. He pääsisivät Herran tykö, saisivat olla kerrankin osa jotakin suurta. Uhratuksi tuleminen oli siunaus, ei rangaistus.

Mutta silti Mirada ajatteli tulevaa, luultavasti enemmän kuin olisi pitänyt. Hän mietti sitä joka kannalta, pohti, ajatteli. Tavattuaan Miseryn viimeinenkin epäily Tartaroksen suunnitelman itsekkyydestä oli haihtunut tuhkana tuulee. Musta oli heikko vanhus, josta ei ollut enää pitkiin aikoihin ollut mihinkään, saati sitten Lahkon johtoon. Jos tuollainen oli päässyt opettamaan Golubea, uutta johtajaa, olivat Lahkon asiat todellakin huonosti. Henkilökohtaisesti Mirada oli sitä mieltä, että Misery oli tehnyt suurimman virheen, jonka johtaja voi tehdä. Hän oli oppinut kiintymään, kunnioittamaan, antamaan toisen mahdollisuuden. Ajatuskin moisesta sai naaraan pudistelevaan päätään halveksuvasti. Tietenkin Musta oli opettanut tuntemisen taidonkin oppipojalleen, luultavasti tahtomattaan, mutta kuitenkin. Johtaja ei saanut antaa anteeksi tai kiintyä alaisiinsa. Tartaros ei tulisi ikinä tekemään moista virhettä, mikä toisaalta myös suretti Miradaa. Sitä hän ei koskaan kellekkään tosin myöntäisi, edes itselleen. Jokin pienen pieni osa taistelukoiran päässä kuitenkin huusi, että juuri Tartaroksen kunnioitusta hän tahtoi enemmän kuin mitään muuta. Sitä että Tartaros sanoisi olevansa ylpeä hänestä. Että hän sanoisi --

Ajatus katkesi naaraan havahtuessa läheltä kuuluneeseen rasahdukseen. Se oli muutaman metrin päässä laiduntamassa oleva urospeura, jota punaturkki oli tarkkaillut jo pidemmän aikaa. Tunne vastustajasi, oli Diente takonut kasvattinsa päähän. Tämä ajatus päässään koira oli vaivihkaa seurailut suorastaan jättimäistä eläintä halki valoisan lehtimetsän jopa muutaman päivän ajan. Syy tähän ei suinkaan ollut nälkä, vaan Lahko. Ja Lahko toi mukanaan velvollisuuksia, joista yksi oli uhraus.

Siitä oli tosiaankin aikaa jo useamman viikkoa, kun naaras oli valansa Herralle vannonut. Silti hän oli lykännyt ensimmäisen uhrinsa antamista jo niin kauan, että Herra tuntui olevan varsin tyytymätön. Yöt olivat eläimelle levottomia, pää tuntui halkeavan paineesta. Herralle olisi todennäköisesti ollut mukavampaa saada pieniäkin uhreja silloin tällöin, mutta Mirada ei ajatellut samoin. Hän tahtoi ensimmäisen uhrinsa olevan jotakin suurta, jotakin, mistä voisi olla ylpeä. Lajitoveri olisi toki ollut kaikkein paras, mutta sopivaa ei ollut sattunut eteen. Misery olisi ollut aivan surkea uhri; sokea, puolustuskyvytön vanhus. Ei, luonto korjaisi tuon raadon pois muutenkin kovin pian. Dacre sen sijaan oli vasta pieni pentu, johon naaras tosin oli saanut istutettua pahojen aatteidensa siemenen. Ei, siitä olennosta olisi myöhemmin enemmän hyötyä.

Niinpä koira oli tullut siihen tulokseen, että kohteeksi olisi saatava jonkin muun lajin edustaja. Eläin oli vaellellut ristiin rastiin havumetsästä aina tähän lehtimetsään saakka, ennen kuin oli saanut tähtäimeensä mitään sopivaa. Alueen suurin kasvinsyöjä, metsänsä kuningas. Vaaleanruskean eläimen sarvikruunusta olisi kokeneempikin metsästäjä ollut ylpeä. Talja sen sijaan olisi ollut käyttökelpoton, sillä se oli kauttaaltaan taisteluarpien halkoma. Osa oli kenties koira-eläinten tekemiä, typerysten, jotka olivat

koettaneet haukata liian isoa palaa. Miradalle ei sitä vastoin pelkkä pala riittäisi; hän tulisi viemään sarvikuninkaan sielun.

Hiljaa, suorastaan aavemaisesti, lähti naaras kiertämään pensasta, jonka takana oli piilotellut. Tätä hetkeä taistelukoira oli odottanut kauan ja hartaasti; kaikki sarvipään johtaman lauman naaraat olivat kauempana, eivätkä pääsisi häiritsemään saalistajan toimia. Niiden täytyisi vain kohtaloonsa alistuen katsella, kuinka niiden suuri johtaja kohtaisi verisen loppunsa itsekin verenpunaisen eläimen johdosta. Hitaasti koira asteli yhdenkään lehden kahahtamatta, rinta maata viistäen. Hän oli tarkoituksella pysytellyt laumasta katsoen tuulen väärällä puolella, jolloin haju- ja kuuloaisteihinsa turvaavat eläimet olivat täysin lamautettuja. Askel, toinen, kolmas. Metri metriltä tappaja lähestyi saalistaan, avaten valkoisten hampaiden täplittämän suunsa raolleen. Oli aika.

Räjähtävällä voimalla Mirada syöksähti takaa päin kohti yllättynyttä hirvasta, joka ei todellakaan jäänyt miettimään tekojaan. Ensitöikseen se huusi ilmoille varoitushuudon, joka kaikui halki koko vehreän metsän. Naarashirvet pakenivat, mutta koira ei välittänyt niistä. Vain tällä yhdellä olisi väliä. Sarvipää lähti myös laukkaamaan halki metsikön, mutta yllätyksen tuoman etulyöntiaseman turvin punaturkkinen koira saavutti toisen helposti. Asiasta varsin tietoisena uros potkaisi takajaloillaan potkun, joka osuessaan olisi varmasti halkaissut eläimen kuin eläimen kallon. Mirada ei kuitenkaan ollut jäänyt odottelemaan vastahyökkäystä, vaan oli kaartanut sivulle, päästen suuren eläimen kyljen viereen. Hetkisen verran oli naaras erottavinaan pakokauhua suuren eläimen silmistä, ennen kuin hyppäsi kuola hampaista valuen kiinni elikon kaulaan.

Peura haparoi, mutta Miradan kovalla voimalla laukaisema hyökkäys tehoi ja eläimet kaatuivat ryskyen maahan. Koiran hampaat upposivat syväälle ja veri tahrasi niin taistelijat kuin viattoman maaperänkin. Sorkkaeläin koetti potkia ja rimpuilla, mutta koira ei hellittänyt. Naaraan mielessä välähtelivät kuvat hänen itsensä ja Tartaroksen taistelusta, kuinka uros oli kuristanut punaturkin lähes tajuttomaksi. Ajatus siitä, adrenaliini ja kenties Herrakin valoivat raitaselkään voimaa siinä määrin, että lopulta sarvipään henkitorvi rusentui täysin käyttökelvottomaksi. Eläin ei edes korahtanut, kun elämä nopeasti katosi sen silmistä. Liioitellun hitain liikkein Mirada irrotti otteensa ja nousi ryhdikkäänä katsomaan uhriaan. Tässä se nyt oli. Veri oli värjännut maan punaiseksi, kuolemasta kertova hiljaisuus peitti maata. Vielä viimeinen sinetti, ja uhraus olisi valmis. Naaras laski oikean etutassunsa eläimen kaulalle, painoi kyntensä verestä tahmeaa ihoa vasten. Hän huokaisi väristen ja kohotti kuononsa kohti taivasta.

"Irehai khéoorā ze noaram, khaerée Geniv adelge." (Ota vastaan tämä puhdas veri, Sinun nimeesi vuodatettu.)

Samalla naaras raapaisi sarvipään kaulan auki kynsillään, kunnioituksena toiselle herralleen. Tartarokselle.

Sanoinkuvaamaton helpotus, täyttymys, lävisti naaraan. Tuntui kuin jalat olisivat menneet alta. Kuin Herra olisi uhrin sielun mukana vienyt kaiken uhraamattomuudesta johtuneen tuskan ja paineen mukanaan. Jälleen naaras huokaisi, nyt istuutuen kuolleen eläimen vierelle. Tämä siis oli Herran mahti. Kauan istui Mirada paikoillaan, ilmeettömästi katsellen kuollutta kuningasta. Joka sekunti hän oli enemmän ja enemmän vakuuttunut siitä, että oli tehnyt oikein. Jopa Diente olisi kunnioittanut näin suurta voimaa. Hän olisi tahtonut Ylpeytensäkin kunnioittavan. Hän olisi tahtonut koko maailman kunnioittavan. Kunnioittavan, palvelevan Herraa, Genova.

Lopulta, yön jo saavuttua, lähti Mirada uhrinsa luota. Hän oli saanut mukaansa aivan uutta voimaa, jota jokaisen henkeään kunnioittavan antilahkolaisen tulisi pelätä. Veriset suupielet pahaenteisesti virneessä katosi raitaselkä synkkään pimeyteen. Pimeyteen, josta ei enää olisi paluuta.
